

Sve je počelo daleke 1970. godine. Moj kum Stjepan Glavica i ja slušajući razne bendove, a završavali smo srednju školu, došli smo na ideju da osnujemo bend. U Ladimirevcima je bio bend „Tinejdžeri“, ali su dečki prestali svirati zbog raznih razloga, pa je tako ostao neispunjen prostor. Budući da ni jedan bend ne može bez pratnje (dakle basa i ritma), odredili smo da ću ja svirati bas gitaru, a Ivica Grgić (Hanzo) ritam. Nas smo dvojica svirali u tamburašima osnovne škole gdje nas je vježbao sad već pokojni Perica Kranjčević. Dakle, ostala je solo gitara koju će, naravno, svirati moj kum Stjepan Glavica. Za početak solo dionice svirao je na harmoniju svoga oca koji je svirao u crkvi, a kojeg je on promijenio za novi pa je stari harmonij bio slobodan. Hanzo je imao klasičnu gitaru pa je na nju stavio magnete da je pretvorimo u električnu. Ja sam kupio bas gitaru od člana benda „Tinejdžeri“ koji su svirali prije nas, Đuke Zemljaka, a kum je s vremenom kupio novu solo gitaru.

Ostali su samo bubnjevi (u to doba to je bila klasika, tri gitare i bubnjevi) što je bio problem zbog skupoće. U međuvremenu smo od nekoliko momaka za bubnjara izabrali Pavu Tomokovića jer nam se činio s najviše smisla za ritam.

Počeli smo s vježbama u staroj Hanzinoj kući kraj igrališta. Skidali smo pjesme s gramofonskih ploča. Ali bez bubnjeva baš nije išlo. Pošto je svaka svirka završila u birtiji na pivu, tj. u krčmi

„Slavonac“ preko puta vlasnika Milana Parmačevića s kojim smo razgovarali o našem problemu. A Bajica (tako mu je bio nadimak) nam je obećao posuditi novac s tim da ćemo po osnutku benda svirkom u njegovoj krčmi vratiti dug. Nedugo nakon razgovora Hanzo i moj kum otišli su u Novi Sad i tamo kupili bubnjeve.

U to vrijeme bili su popularni disko klubovi, pa je tako i u Ladimirevcima djelovao omladinski disko klub. Ja sam tada stjecajem okolnosti bio predsjednik omladine pa smo za početak posudili pojačalo disko kluba.

Dugo smo smišljali kako nazvati naš bend. Ja sam radio u „Željezaru“ Valpovo s kolegom Ivicom Crljenićem iz Belišća. Rekao sam mu o našim mukama (i on je pomalo svirao gitaru) jer ne bi bilo dobro za imidž da imamo hrvatsko ime. Budući da je on znao talijanski, ispitivao sam ga za razne riječi kako se kažu na talijanskom. Između ostalog rekao mi je da se na talijanskom „lavovi“ kaže „leoni“ što mi je dalo ideju za ime benda. Ostali članovi benda su se složili i ime je bilo tu. Sjećam se da smo na bubnjeve nalijepili i dva lava u akciji.

Kasnije smo od zarade na svirkama kupili i pojačala (recimo Gitakord 25W i sl.). I vježbe su počele. Kada smo prvi put svirali više se ne sjećam. Bile su kombinacije, malo disko, malo mi po nekoliko navježbanih pjesama. Kad smo navježbali za cijelu večer, svirali smo prvi put u krčmi „Slavonac“ kod Baje prema ranijem dogovoru.

Po uzoru na druge imali smo i svoju pjesmu. Znam da se zvala: „Život teče kao rijeka“ i sjećam se samo refrena koji je glasilo, otprilike, ovako:

*„Život teče kao rijeka
I moj život teče s njom
Primi pozdrav iz daleka
Gradi ljubav, novi dom!“*

Budući da smo u školi učili njemački jezik, nismo baratali engleskim. Zbog toga nikad nismo svirali strane pjesme da nam se ne bi ljudi, koji znaju engleski, smijali. Ali bilo je puno pjesama tadašnjih bendova bivše Jugoslavije (npr. Bijelo dugme: „Da sam pekar“ itd.) koje su mogle poslužiti za ples u krug.

I što reći na kraju?

Bilo nam je zabavno i lijepo jer smo bili mladi. Drago nam je, također, da naša djeca nastavljaju svirati. Moj djeca stekla su glazbeno obrazovanje, sin Igor svira i u bendu, a radi kao nastavnik gitare. Kumov sin Marko, također je završio osnovnu glazbenu školu za gitaru i koliko čujem s još nekim Ladimirevčanima osniva ili je već osnovao bend. Dakle, tradicija se nastavlja.